

Nếu bạn từng bước vào một phòng chiếu cũ, một kho đạo cụ phim, hoặc một xưởng in tráng phim, rất có thể bạn đã từng nhìn thấy thùng phim mà không để ý. Những chiếc hộp tròn, thường bằng kim loại hoặc nhựa cứng, xếp chồng lên nhau, có nhãn viết tay hoặc dán giấy, trên đó ghi tên phim, số cuộn, thời lượng. Với giới làm nghề, đó là vật dụng rất đỗi quen thuộc. Còn với người ngoài, nhìn qua chỉ nghĩ là hộp đựng gì đó, cho tới khi mở ra và thấy cuộn phim nằm gọn bên trong.

Bây giờ, khi phim kỹ thuật số đã thay thế đa số phim nhựa, thùng phim rút lui khỏi vai trò công cụ chính, nhưng lại bắt đầu một “cuộc đời thứ hai” rất thú vị: trở thành vật phẩm trang trí, đồ sưu tầm, hoặc thậm chí đồ nội thất nhỏ trong nhà, quán cà phê hay studio.

Bài viết này đi từ gốc rễ: thùng phim thật sự là gì, ra đời để làm gì, cấu tạo thế nào, rồi vì sao nó bỗng trở thành món đồ decor được săn lùng. Nếu bạn đang tính mua vài chiếc về trang trí, hoặc đơn giản muốn hiểu hơn về lịch sử đằng sau chúng, những chi tiết dưới đây sẽ giúp bạn có cái nhìn khá toàn diện.

Thùng phim là gì, chính xác hơn?

Trong bối cảnh điện ảnh dùng phim nhựa, “thùng phim” là hộp chuyên dụng dùng để chứa cuộn phim. Phim nhựa 35mm hoặc 16mm sau khi in tráng và cuộn lại sẽ được đặt vào thùng để vận chuyển, lưu trữ, bảo quản khỏi ánh sáng, bụi, độ ẩm quá mức và các va chạm cơ học.

Thùng phim thường có dạng tròn, vì cuộn phim quấn quanh lõi trung tâm tạo thành một “bánh” tròn. Đường kính thùng phụ thuộc vào độ dài cuộn, phổ biến khoảng 30 cm, 37 cm, 41 cm, có những loại rất lớn cho cuộn phim dài. Thời phim chiếu rạp bằng máy chiếu cuộn, một bộ phim có thể được chia thành 4 đến 8 cuộn, tương ứng với 4 đến 8 thùng, mỗi thùng được đánh số để nhân viên rạp chiếu dễ xếp thứ tự.

Một điểm thú vị: trong nghề, thùng phim còn là đơn vị nói tắt. Người làm rạp có thể nói: “Phim đó về đủ 6 thùng chưa?” để hỏi bộ phim đủ 6 cuộn đã được gửi tới hết hay chưa. Nghĩa là phần vật lý của thùng phim gắn rất chặt với cách vận hành cả hệ thống phát hành phim trước kỷ nguyên kỹ thuật số.

Từ phim nhựa đến file DCP: vai trò lịch sử của thùng phim

Để hiểu giá trị của thùng phim, cần nhìn lại cả chuỗi vận hành phim nhựa truyền thống. Một cuộn phim 35mm dài khoảng 300 đến 600 mét tùy kiểu in, tương đương 10 đến 20 phút chiếu. Một bộ phim 100 phút có thể chia thành 5 hoặc 6 cuộn, mỗi cuộn nằm trong một thùng.

Quy trình phổ biến trước đây diễn ra như sau: sau khi phim được quay bằng máy quay phim nhựa, cuộn âm bản sẽ được in tráng và làm bản dương, sau đó in ra các bản sao (release prints) để phát hành cho rạp chiếu. Mỗi bản sao là một bộ thùng phim hoàn chỉnh. Hãng phát hành sẽ đóng gói từng bộ trong các thùng phim kim loại hoặc nhựa, dán tem, ghi số hiệu, rồi gửi bằng xe khách, tàu, thậm chí máy bay đến các tỉnh, thành phố.

Tôi từng làm việc với một rạp chiếu ở tỉnh vào khoảng những năm 2000. Mỗi khi có phim mới, anh phụ trách kỹ thuật lại ngồi đếm thùng, đối chiếu danh sách. Có lần một bộ phim chỉ về 5 thùng trong khi danh sách là 6, cả rạp phải gọi điện khắp nơi. Hóa ra thùng thứ 6 bị “lạc” sang xe chở hàng khác, trễ một ngày. Rạp đành chiếu tạm phim cũ thêm một suất, khán giả thì sốt ruột, nhưng cũng vì vậy mà người ta hiểu rất rõ từng thùng phim quan trọng thế nào.

Hiện nay, đa số rạp chiếu dùng file DCP và máy chiếu kỹ thuật số, việc vận chuyển nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thùng phim không còn vai trò bắt buộc trong vận hành rạp. Tuy vậy, ở một số ciné-club, nhà lưu trữ phim, hoặc các đạo diễn vẫn dùng phim nhựa cho mục đích mỹ thuật, thùng phim vẫn là vật dụng thiết yếu để bảo quản.

Cấu tạo và vật liệu: không chỉ là cái hộp tròn

Nhìn sơ qua, thùng phim trông khá đơn giản. Nhưng nếu mổ xẻ kỹ, bạn sẽ thấy từng chi tiết đều nhằm giảm rủi ro cho cuộn phim bên trong.

Với loại bằng kim loại, vật liệu phổ biến nhất trong nhiều thập kỷ là thép mỏng, đôi khi là hợp kim nhôm. Lý do nằm ở độ bền cơ học, khả năng chịu va đập và chấn sáng gần như tuyệt đối. Một thùng phim kim loại loại tốt, dù bị quăng ném, rơi từ kệ tầm ngang đầu người xuống sàn, cũng hiếm khi biến dạng đủ để kẹp hỏng cuộn phim.

Nắp và thân thùng thường ôm khít nhau theo kiểu gờ âm - dương, có rãnh và lưỡi gài. Một số loại cao cấp dùng chốt khóa hoặc chốt vặn để tránh bung trong quá trình vận chuyển đường dài. Một số hãng còn dập nổi tên hãng và kích thước phim lên mặt nắp để nhận diện từ xa.

Thùng bằng nhựa xuất hiện nhiều hơn từ cuối thế kỷ 20, khi yêu cầu trọng lượng nhẹ và giá thành thấp bắt đầu lấn át. Nhựa cứng giúp việc vận chuyển đường hàng không, đường bộ tốn ít chi phí hơn, nhân viên thao tác đỡ mỏi tay hơn. Tuy nhiên, với người thích sưu tầm và decor, thùng kim loại vẫn được ưa chuộng hơn vì cảm giác “vintage” rõ rệt và bề mặt dập nổi, gỉ sét rất đẹp khi lên ảnh.

Bên trong thùng thường không có gì quá cầu kỳ, chỉ là không gian rộng vừa khít với đường kính cuộn phim. Một số nơi tự chế thêm miếng lót, giấy, nỉ để giảm ma sát. Một số thùng cao cấp hơn có lõi giữ cuộn, hoặc các gờ nhỏ để cố định cuộn khỏi xô lệch.

Ngoài hình tròn là phổ biến nhất, cũng có những dạng thùng hình hộp chữ nhật, đặc biệt khi vận chuyển nhiều cuộn hoặc dạng băng phim đặc biệt. Tuy nhiên, khi người ta nhắc “thùng phim” trong ngữ cảnh decor, hầu hết đều hình dung tới các chiếc hộp tròn, đẹp, trông giống hai cái mâm úp vào nhau.

Thùng phim trong thực tế làm nghề: vài câu chuyện nhỏ

Nếu chỉ nhìn thùng phim như một chiếc hộp, bạn sẽ bỏ qua phần thú vị nhất: câu chuyện bám theo từng chiếc thùng. Tôi còn nhớ một lần làm việc với kho phim của một hãng phát hành cũ ở Sài Gòn, nơi các thùng phim xếp từ nền tới sát trần. Nhiều chiếc đã móp méo, bề mặt gỉ thành từng mảng, nhãn giấy ngả vàng, chữ viết tay bằng bút mực đã nhòe một nửa.

Có những thùng bên ngoài ghi tên một bộ phim nổi tiếng từng là hiện tượng phòng vé, nhưng mở ra thì lại là cuộn nháp hay bản trailer. Có thùng lại dán chằng chịt nhiều lớp nhãn, mỗi lớp ghi một rạp khác nhau, một đợt chiếu khác nhau, giống như hộ chiếu du lịch. Chỉ cần đọc qua, bạn biết được cuộn phim này từng đi từ Hà Nội, qua Đà Nẵng, vào Nha Trang rồi mới tới Sài Gòn.

Trong các đợt tu sửa rạp, nhiều thùng phim cũ bị xem như phế liệu. Người không làm nghề chẳng thấy chúng có giá trị gì, bán theo ký. Mãi sau này, khi xu hướng retro, industrial và decor “điện ảnh” lên ngôi, những ai giữ lại được vài chiếc mới nhận ra mình đang có trong tay một phần ký ức mà người khác bắt đầu đi săn.

Thùng phim bước ra khỏi phòng chiếu: vì sao trở thành đồ decor?

Có ba yếu tố khiến thùng phim trở thành món decor hấp dẫn.

Thứ nhất là tính biểu tượng. Chỉ cần nhìn thấy một chiếc thùng phim, kể cả người không rành kỹ thuật, lập tức liên tưởng đến điện ảnh, quay phim, rạp chiếu. Nó giống như clapperboard (bảng slate), máy quay cở, cuộn phim treo tường. Trong một quán cà phê chủ đề phim, vài chiếc thùng đặt đúng chỗ là đủ “gợi chuyện”.

Thứ hai là thẩm mỹ nguyên bản. Thùng kim loại cũ sẵn có vết xước, gỉ nhẹ, tem nhãn, con số, chữ viết tay. Tất cả tạo nên cảm giác thời gian, rất hợp với phong cách vintage, industrial, loft hay boho. Khác với đồ decor sản xuất mới, những vết xước trên thùng phim cũ không phải “giả cổ”, mà là dấu vết thật từ quá trình sử dụng.

Thứ ba là tính ứng dụng. Thùng phim có kích thước vừa phải, đủ để biến thành bàn trà nhỏ, ghế đôn, hộp đựng đồ, kệ treo tường. Hình tròn giúp nó dễ bố trí linh hoạt. Với vài thao tác như làm sạch, sơn lại mặt ngoài, thêm kính hoặc gỗ lên trên, người ta đã có một món đồ nội thất khác lạ.

Không phải trào lưu nào cũng tồn tại lâu, nhưng xu hướng decor với những vật dụng gắn với nghề thủ công, ngành công nghiệp cũ, thường bền hơn, vì nó gắn với câu chuyện thật, không bị phụ thuộc vào một màu sắc hay đường nét của một mùa.

Những kiểu thùng phim bạn thường gặp trên thị trường

Nếu lướt các chợ đồ cũ hoặc sàn thương mại điện tử, bạn sẽ gặp vài nhóm thùng phim phổ biến.

Thùng kim loại cũ từ rạp hoặc kho lưu trữ là nhóm được săn lùng nhiều nhất. Chúng thường có màu thép xám, đôi khi sơn xanh, vàng kim, hoặc phủ một lớp sơn xám bạc. Bên ngoài có thể dập nổi logo hãng phim, hãng in trắng. Vết gỉ thường xuất hiện quanh mép nắp, lỗ thông khí, những chỗ cạ nhiều. Người chơi thích loại này vì “chất” điện ảnh rõ rệt.

Thùng nhựa công nghiệp dùng cho phim 35mm hoặc 16mm đời muộn hơn. Nhựa thường màu xám đậm, xanh dương, đôi khi là đen. Bề mặt ít gỉ, vết xước chủ yếu là trầy nhỏ. Nhìn hiện đại hơn, nhưng độ hoài cổ ít hơn. Giá thường rẻ hơn thùng kim loại, và trọng lượng nhẹ, dễ treo lên tường.

Hàng replica, tức thùng phim sản xuất mới chỉ để làm decor, không qua sử dụng trong rạp. Nhóm này thường trông sạch, ít vết xước, đôi khi còn được sơn giả cổ. Ưu điểm là dễ mua, đồng đều, kích thước chuẩn, nhẹ. Nhược điểm là thiếu chiều sâu câu chuyện, ai chơi lâu một chút nhìn qua là biết ngay.

Ngoài ra, ở một số kho đạo cụ, vẫn có dạng “thùng phim kèm cuộn phim bên trong”. Một số người mua loại này chỉ để trưng, số khác mua để... tháo cuộn phim ra treo, ánh sáng xuyên qua lớp phim tạo hiệu ứng khá thú vị. Nếu mua loại có phim thật, bạn nên hỏi kỹ đó là phim gì, còn giá trị lưu trữ hay bản quyền gì không, để khỏi vô tình phá hỏng một bản in quý.

Cách chọn mua thùng phim cũ: nên nhìn vào những chi tiết nào?

Nếu bạn chỉ tìm một vật thể tròn để trang trí, bất kỳ thùng nào cũng dùng được. Nhưng nếu muốn vừa đẹp, vừa an toàn, lại đáng tiền, nên để ý vài điểm sau:

- Tình trạng gỉ và độ mỏng của kim loại: Gỉ nhẹ, loang màu nâu đỏ, nhưng bề mặt vẫn cứng, không thủng, có thể coi là “đẹp”. Nếu dùng tay ấn nhẹ mà thành thùng bị mềm, lõm sâu, hoặc nhìn thấy lỗ thủng, mép ăn mòn, thì đó là dấu hiệu kim loại đã quá yếu, khó dùng làm bàn ghế hoặc hộp đựng đồ.
- Cơ chế đóng mở: Thùng phim cũ đôi khi kẹt nắp do lâu ngày không mở. Hãy thử mở vài lần, kiểm tra xem nắp có khít nhưng vẫn xoay hoặc bật ra được, hay phải dùng lực quá mạnh. Nếu sau khi vệ sinh sơ bằng khăn khô mà vẫn phải dùng búa gõ mới ra, nên cân nhắc, vì về nhà mỗi lần mở sẽ rất phiền.
- Kích thước phù hợp mục đích: Nếu định làm bàn trà thấp, bạn nên chọn loại đường kính 37 đến 41 cm, cao khoảng 8 đến 10 cm, xếp chồng 3 đến 4 chiếc là vừa. Nếu chỉ để treo tường, loại nhỏ 28 đến 30 cm có thể vừa vặn hơn và nhẹ, ít nguy cơ rơi.
- Nhãn mác, chữ nghĩa: Với người chơi decor, những chi tiết như nhãn dán tên phim, số cuộn, logo hãng phát hành lại là điểm cộng. Bạn có thể chủ ý tìm những thùng còn nhãn rõ, vì khi treo hoặc đặt trong không gian, chính những dòng chữ này gợi chuyện cho khách.

5. Mùi bên trong: Một chi tiết ít ai nhắc nhưng khá quan trọng. Mở nắp, nếu mùi ẩm mốc quá nặng, hoặc có mùi dầu, hóa chất gắt, bạn cần cân nhắc. Một phần có thể xử lý bằng việc làm sạch, phơi khô, dùng than hoạt tính, nhưng nếu mùi bám sâu vào kim loại, có thể gây khó chịu khi đặt trong không gian kín như phòng ngủ, phòng làm việc nhỏ.

Một vài ý tưởng decor với thùng phim

Có người chỉ mua một chiếc thùng, đặt lên kệ như một món đồ trưng bày. Nhưng nếu chịu khó sáng tạo thêm, thùng phim có thể biến thành khá nhiều thứ thú vị.

- Bàn trà mini: Xếp chồng 3 đến 5 thùng, cố định bằng keo hoặc khung sắt bên trong, đặt thêm một tấm kính tròn lên trên. Kết quả là một chiếc bàn cafe thấp, rất hợp với ghế bành hoặc sofa thấp. Bạn có thể để thêm vài tờ poster phim dưới lớp kính để tăng chất “điện ảnh”.
- Đèn treo tường hoặc đèn trần: Đục lỗ hoặc tận dụng lỗ có sẵn, gắn bóng đèn LED bên trong, để ánh sáng hắt qua các khe. Khi bật đèn, bề mặt thùng với vết xước, tem nhãn sẽ hiện lên khá đẹp. Nên dùng bóng tỏa nhiệt thấp để tránh ảnh hưởng tới lớp sơn.

- Kệ treo tường: Gắn thùng phim vào tường, có thể cắt một phần nắp để tạo thành “miệng” hở, bên trong để sách, đĩa CD, camera vintage. Khi nhìn thẳng, trông như một hốc tròn chìm trong tường.
- Hộp đựng đồ linh tinh: Để nguyên thùng, vệ sinh sạch, dùng làm hộp đựng dây cáp, phụ kiện máy ảnh, phim ảnh, đồ vật. Đặt vài thùng như vậy dưới gầm bàn làm việc, vừa gọn gàng, vừa hợp chủ đề nếu bạn làm nghề sáng tạo.
- Vách trang trí trong quán, studio: Với không gian rộng, treo nhiều thùng phim lên một bức tường nền tối, xen kẽ thêm poster và ảnh hậu trường, có thể biến bức tường đó thành điểm nhấn, khách tới là muốn chụp hình.

Tự xử lý và bảo dưỡng thùng phim trước khi dùng

Một chiếc thùng phim cũ, đặc biệt là thùng kim loại từ kho đạo cụ hoặc bãi phế liệu, hiếm khi sẵn sàng để đặt ngay vào nhà hoặc quán của bạn. Ít nhất, nó cần được vệ sinh.

Bước quan trọng đầu tiên là loại bỏ bụi bẩn, mạng nhện, đất cát. Có thể dùng chổi mềm hoặc cọ sơn khô quét sơ, sau đó dùng khăn ẩm lau lại. Nếu bề mặt có lớp dầu mỡ, dùng một ít nước rửa chén pha loãng hoặc dung dịch vệ sinh trung tính. Tránh dùng chất [thungphim](#) tẩy rửa quá mạnh, dễ làm mất lớp sơn cũ hoặc khiến gỉ lan rộng.

Với gỉ sét, nên xác định trước mục đích. Nếu bạn muốn giữ vẻ cũ kỹ, chỉ cần dùng giấy nhám mịn chà nhẹ những chỗ gỉ tróc, đảm bảo không còn mảnh vụn rơi ra, rồi phủ nhẹ một lớp keo bảo vệ trong suốt (clear coat) để gỉ không tiếp tục lan. Nếu muốn bề mặt phẳng mịn để sơn lại, có thể dùng giấy nhám thô hơn hoặc bàn chải sắt, chà đến khi lộ kim loại sáng, sau đó sơn lót chống gỉ rồi mới phủ màu.

Về mặt an toàn sức khỏe, nên đeo khẩu trang và găng tay khi chà gỉ, vì bụi kim loại và sơn cũ không tốt cho hô hấp. Khi xong, đem thùng ra phơi ở chỗ thoáng gió, tránh phơi giữa nắng gắt quá lâu nếu bề mặt còn ẩm, vì co giãn nhiệt có thể làm mép nắp biến dạng đôi chút.

Nếu thùng sẽ tiếp xúc trực tiếp với đồ ăn, thức uống, chẳng hạn làm mặt bàn, bạn nên dùng lớp kính hoặc gỗ đệm trên bề mặt, hạn chế việc thức ăn chạm vào bề mặt kim loại cũ. Nhất là với thùng đã gỉ, không nên để đồ ăn trực tiếp.

Khi nào nên ưu tiên thùng phim thật, khi nào dùng replica?

Không phải ai cũng cần thùng phim “có lai lịch”. Chọn loại nào tùy thuộc vào mục đích và ngân sách.

Nếu bạn là người yêu điện ảnh, làm trong ngành, hoặc đơn giản là thích các vật phẩm mang câu chuyện thật, thùng phim từng dùng trong rạp, có tem nhãn, vết mốc, chữ viết tay là lựa chọn đáng giá. Mỗi vết móp là một lần vận chuyển, mỗi lớp nhãn là một hành trình. Khi trưng bày, bạn có thể kể cho khách rằng, chiếc thùng này từng đi những đâu, thuộc bộ phim gì, đó là một phần nghệ thuật sống trong không gian của bạn.

Ngược lại, nếu bạn chỉ cần bề ngoài, lại muốn mọi thứ sạch, đồng bộ, không mất thời gian vệ sinh và xử lý gỉ, hàng replica là lựa chọn an toàn. Thường thì các quán cafe chuỗi hoặc thương hiệu lớn thích dùng loại này, vì họ cần số lượng lớn, kích thước giống nhau, màu sắc đúng tông thiết kế nội thất.

Về giá, thị trường biến động khá mạnh. Một chiếc thùng phim kim loại cũ, kích thước trung bình, có thể dao động từ vài trăm nghìn tới hơn một triệu tùy độ hiếm, độ đẹp, và nhất là “câu chuyện” đi kèm (chẳng hạn thùng thuộc một bộ phim nổi tiếng). Replica thường rẻ hơn, đặc biệt nếu mua số lượng nhiều.

Lưu ý về bản quyền và giá trị lưu trữ khi mua thùng còn phim

Một điểm thường bị bỏ qua: thùng phim có thể vẫn chứa cuộn phim bên trong, và không phải cuộn nào cũng là “vật vô giá trị”. Một số cuộn chỉ là bản sao thương mại, chiếu rạp đã lâu, về lý thuyết, quyền khai thác đã hết thời hạn phát hành rạp cụ thể, nhưng vẫn nằm trong hệ thống bản quyền của nhà sản xuất. Số khác có thể là bản lưu chiếu nội bộ, phim tư liệu, phim gia đình.

Với người chơi decor, giải pháp an toàn nhất là hỏi kỹ người bán: đây là phim gì, còn sử dụng không, có được phép tháo cuộn, cắt, treo hay không. Nếu mua từ các đợt thanh lý chính thức của nhà phát hành, thường các bản in đó đã được xếp vào diện phế phẩm hoặc bản in hỏng, ít giá trị khai thác thương mại. Tuy nhiên, nếu vớ được một cuộn phim hiếm, thay vì cắt ra treo, có thể cân nhắc liên hệ với các đơn vị lưu trữ, câu lạc bộ điện ảnh, đôi bên cùng tìm giải pháp để cuộn phim được bảo vệ tốt hơn.

Cũng có trường hợp người chơi decor mua nhằm cuộn phim gia đình, phim cưới, phim tư liệu cá nhân của ai đó rồi rao bán. Đó là vùng nhạy cảm về quyền riêng tư. Nếu bắt gặp loại cuộn như vậy, tốt hơn hết là không đăng hình ảnh nội dung lên mạng, không chiếu công khai, mà tìm cách trả lại hoặc hủy đúng cách, tránh để những hình ảnh riêng tư bị phát tán.

Thùng phim trong văn hóa đại chúng và đời sống sáng tạo

Không phải ngẫu nhiên mà hình ảnh thùng phim xuất hiện khá nhiều trong poster, ảnh hậu trường, quảng cáo liên quan tới điện ảnh. Cùng với cuộn phim, máy quay cổ, thùng phim trở thành “icon” đại diện cho cả một kỷ nguyên kỹ thuật. Khi các hãng thời trang, nội thất, quán xá muốn mượn chất phim ảnh, họ gần như luôn chọn vài biểu tượng quen thuộc, trong đó thùng phim là lựa chọn dễ sử dụng.

Trong nhiều studio chụp ảnh, bạn cũng sẽ thấy thùng phim biến thành đạo cụ để khách tạo dáng. Một người ngồi trên chông thùng phim, tay cầm clapperboard, phía sau là backdrop in hình một con phố châu Âu, vậy là đã đủ cho một shoot ảnh “làm đạo diễn” vui vẻ.

Một số nghệ sĩ thị giác dùng thùng phim như bề mặt sáng tác: họ vẽ, phun sơn graffiti lên mặt thùng, biến nó thành tác phẩm độc bản. Từ một vật dụng công nghiệp hàng loạt, thùng phim trở thành bức tranh tròn treo tường. Giá trị không còn nằm ở việc từng chứa phim gì, mà ở lớp nghệ thuật mới phủ lên.

Ở khía cạnh khác, thùng phim cũng mang tính gợi nhớ tuổi thơ với nhiều người. Những ai từng làm trong các đội chiếu bóng lưu động, từng đi lắp máy chiếu ngoài sân đình, sân trường, khi nhìn thấy thùng phim là nhớ lại cả một thời chờ máy, căng màn. Vì vậy, với một số gia đình, vài chiếc thùng phim trưng trong nhà không chỉ là decor, mà còn giữ lại chút gì đó của nghề cũ.

Kết nối hai thế giới: người làm nghề và người chơi decor

Sự “tái sinh” của thùng phim trong vai trò vật phẩm trang trí đặt ra một câu hỏi thú vị: liệu có sự đứt gãy giữa người từng dùng nó như công cụ lao động, và người bây giờ xem nó như món đồ đẹp?

Thực tế, ở những cuộc trò chuyện tôi từng chứng kiến, đôi khi có chút ngậm ngùi. Một kỹ thuật viên rạp cũ sau khi thấy chiếc thùng phim từng vác trên vai, nay được rao bán vài trăm nghìn trên mạng, đã đùa mà hơi chua chát: “Ngày trước vác nó mệt muốn chết, giờ thành đồ chơi sang chảnh.” Nhưng rồi anh cũng thừa nhận, nếu không ai chơi, có lẽ chúng đã nằm yên trong bãi phế liệu.

Ở chiều ngược lại, người chơi decor nếu chịu khó tìm hiểu bối cảnh, sẽ trân trọng thùng phim hơn rất nhiều. Không còn là vật vô danh, mà là dấu vết của một công nghệ kể chuyện bằng ánh sáng, âm thanh, của một giai đoạn mà mỗi cuộn phim phải vượt đường dài, qua tay bao người để đến được với khán giả.

Khi hai thế giới đó gặp nhau, ta có một kết quả dễ chịu: đồ vật cũ không bị lãng quên, trí nhớ nghề nghiệp có chỗ trú ẩn, còn không gian sống, không gian kinh doanh của người hiện tại thì phong phú hơn nhờ những lớp kể chuyện chồng lên nhau.

Nhìn một chiếc thùng phim trong góc phòng, bạn có thể thấy đơn giản là một hình tròn kim loại cũ. Nhưng nếu chịu khó dừng lại vài giây, tự hỏi nó từng chứa bộ phim gì, đi qua những đâu, qua tay những ai, có thể bạn sẽ thấy mình vừa chạm vào một lát cắt rất nhỏ của lịch sử điện ảnh, đang nằm yên trong chính không gian sống hằng ngày.